

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 6 maja 2021 r. *

Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 18 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Warunki – Podmiot znajdujący się na progu upadłości lub zagrożony upadłością – Stwierdzenie przez Europejski Bank Centralny (EBC) sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Akt przygotowawczy – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność

W sprawach połączonych C-551/19 P i C-552/19 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 17 lipca 2019 r.

ABLV Bank AS, z siedzibą w Rydze (Łotwa) (C-551/19 P),

oraz

Ernests Bernis, zamieszkały w Jurmali (Łotwa),

Oļegs Fiļs, zamieszkały w Jurmali,

OF Holding SIA, z siedzibą w Rydze (Łotwa),

Cassandra Holding Company SIA, z siedzibą w Jurmali (C-552/19 P),

których reprezentowali początkowo O. Behrends i M. Kirchner, Rechtsanwälte, a następnie O. Behrends,

wnoszący odwołania,

w których drugą stroną postępowania jest:

Europejski Bank Centralny (EBC), który reprezentowali początkowo E. Koupepidou i G. Marafioti, w charakterze pełnomocników, te zaś wspierał J. Rodríguez Cárcamo, abogado, a następnie E. Koupepidou, G. Marafioti i R. Ugena, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

popierany przez:

Komisję Europejską, którą reprezentowali początkowo D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, K.-P. Wojcik i A. Steiblyté, a następnie D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblyté, w charakterze pełnomocników,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Prechal, prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego trzeciej izby, N. Wahl (sprawozdawca), F. Biltgen i L.S. Rossi, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: M. Longar, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 października 2020 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoich odwołaniach ABLV Bank AS z jednej strony oraz Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA z drugiej strony wnoszą o uchylenie, odpowiednio, postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2019 r., ABLV Bank/EBC (T-281/18, EU:T:2019:296) (sprawa C-551/19 P) oraz postanowienia z dnia 6 maja 2019 r., Bernis i in./EBC (T-283/18, niepublikowanego, EU:T:2019:295) (sprawa C-552/19 P) (zwanymi dalej „zaskarżonymi postanowieniami”), w których Sąd odrzucił jako niedopuszczalne ich skargi o stwierdzenie nieważności aktów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 23 lutego 2018 r., w których EBC stwierdził, że ABLV Bank i jego spółka zależna, ABLV Bank Luxembourg SA, znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1) (zwanymi dalej „spornymi aktami”).

Ramy prawne

- 2 Zgodnie z motywami 8, 11, 24 i 26 rozporządzenia nr 806/2014:
„(8) Skuteczniejsze mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są zasadniczym instrumentem służącym uniknięciu szkód, jakie w przeszłości wynikały z upadłości banków.
[...]
(11) Dla uczestniczących państw członkowskich, w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [(SRM)], scentralizowane uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną ustanowione i powierzone

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji [(SRB)] utworzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [...].

[...]

- (24) Ponieważ jedynie instytucje Unii mogą ustanowić politykę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Unii oraz z uwagi na fakt, iż przyjmowanie poszczególnych programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostawia margines uznaniowości, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego zaangażowania [Rady Unii Europejskiej] i [Komisji Europejskiej], jako instytucji, które zgodnie z art. 291 TFUE mogą korzystać z uprawnień wykonawczych. Oceny aspektów uznaniowych decyzji podjętych przez [SRB] w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje Komisja. Mając na uwadze znaczny wpływ decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stabilność finansową państw członkowskich i Unii jako takiej, a także na suwerenność budżetową państw członkowskich, ważne jest przyznanie Radzie uprawnień wykonawczego do podejmowania niektórych decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sprawowanie skutecznej kontroli nad oceną przez [SRB] istnienia interesu publicznego oraz ocena wszelkich istotnych zmian kwoty ze środków [jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji], jaka zostanie wykorzystana w danym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny zatem leżeć w gestii Rady i odbywać się na wniosek Komisji [...].

[...]

- (26) EBC, będący organem nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego [(SSM)], a także [SRB] powinny móc ocenić, czy instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością oraz czy istnieją jakiegokolwiek realne szanse, że alternatywne działania ze strony sektora prywatnego lub działania nadzorcze zapobiegłyby w rozsądnym czasie jej upadłości. Jeżeli [SRB] uzna, że spełniono wszystkie kryteria dotyczące uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Procedura związana z przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która obejmuje Komisję i Radę, umacnia konieczną niezależność operacyjną [SRB], nie naruszając jednocześnie zasady delegacji uprawnień agencjom, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [...]. W związku z tym niniejsze rozporządzenie przewiduje, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez [SRB] wchodzi w życie, tylko jeśli w ciągu 24 godzin od jego przyjęcia przez [SRB] Rada albo Komisja nie wyrażą sprzeciwu lub jeżeli program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostanie zatwierdzony przez Komisję. Przyczyny, z jakich Radzie wolno zgłosić sprzeciw, na wniosek Komisji, wobec programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionego przez [SRB], powinny być ograniczone wyłącznie do istnienia interesu publicznego oraz istotnych dokonanych przez Komisję zmian kwoty ze środków funduszu, jakie zaproponowała [SRB].

[...]”.

- 3 Artykuł 7 rozporządzenia nr 806/2014, zatytułowany „Podział zadań w ramach [SRM]”, stanowi:

„1. Za skuteczne i spójne funkcjonowanie [SRM] odpowiada [SRB].

2. Z zastrzeżeniem przepisów, o których mowa w art. 31 ust. 1, [SRB] jest odpowiedzialna za sporządzanie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przyjmowanie wszelkich decyzji związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w odniesieniu do:

- a) podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących częścią grupy, oraz grup:
  - i) które uznaje się za istotne zgodnie z art. 6 ust. 4 [rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63)]; lub
  - ii) w odniesieniu do których EBC podjął zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia [nr 1024/2013] decyzję o tym, że będzie bezpośrednio wykonywał wszelkie stosowne uprawnienia; oraz
- b) innych grup transgranicznych.

3. W odniesieniu do podmiotów i grup innych niż te, o których mowa w ust. 2, bez uszczerbku dla odpowiedzialności [SRB] za zadania powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji realizują następujące zadania i ponoszą za nie odpowiedzialność:

[...]

4. Jeżeli jest to konieczne do zapewnienia konsekwentnego stosowania wysokich standardów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy niniejszego rozporządzenia, [SRB] może:

[...]

- b) w dowolnym momencie, w szczególności jeżeli w związku z ostrzeżeniem, o którym mowa w lit. a), nie podjęto odpowiednich działań, podjąć decyzję, z własnej inicjatywy i po konsultacji z danym krajowym organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub na jego wniosek, o tym, że będzie bezpośrednio wykonywać wszelkie stosowne uprawnienia na mocy niniejszego rozporządzenia również w odniesieniu do dowolnego podmiotu lub dowolnej grupy, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Niezależnie od przepisów ust. 3 niniejszego artykułu uczestniczące państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wykonaniu przez [SRB] wszelkich stosownych uprawnień i obowiązków powierzonych jej na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do podmiotów i grup innych niż te, o których mowa w ust. 2, mających siedzibę na ich terytorium [...].”

- 4 Artykuł 18 rozporządzenia nr 806/2014, zatytułowany „Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, ma następujące brzmienie:

„1. Zgodnie z ust. 6 [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz [art. 7] ust. 5, jeżeli spełnione zostały warunki zastosowania tych ustępów, i jedynie po stwierdzeniu – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem czwartym lub z własnej inicjatywy – że spełnione zostały następujące warunki:

- a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;

- b) biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji bądź umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21, podjęte względem danego podmiotu zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych;
- c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), dokonuje EBC po zasięgnięciu opinii [SRB]. [SRB] może na sesji wykonawczej dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC o swoim zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC bezzwłocznie przekazuje [SRB] wszelkie istotne informacje, jakich [SRB] zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

Jeżeli EBC oceni, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) został spełniony w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w akapicie pierwszym, bezzwłocznie informuje o tej ocenie Komisję i [SRB].

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje [SRB] na sesji wykonawczej lub, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z EBC. EBC może też poinformować [SRB] lub krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa, iż warunek określony w [lit. b)] został spełniony.

2. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których EBC postanowił bezpośrednio wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia [...] nr 1024/2013, w przypadku otrzymania powiadomienia na mocy ust. 1 lub gdy [SRB] zamierza dokonać oceny na mocy ust. 1 z własnej inicjatywy w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 3, [SRB] niezwłocznie informuje EBC o swojej ocenie.

[...]

4. Do celów ust. 1 lit. a) uznaje się, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeśli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

- a) podmiot naruszył lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że instytucja ta [podmiot ten] w najbliższej przyszłości naruszy wymogi dotyczące kontynuacji zezwolenia w sposób uzasadniający wycofanie zezwolenia przez EBC, w tym – choć nie tylko – z powodu poniesienia lub prawdopodobieństwa poniesienia przez instytucję strat, które wyczerpią jej wszystkie fundusze własne lub znaczną ich część;
- b) wartość aktywów podmiotu jest niższa od wartości jego zobowiązań lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości wartość aktywów podmiotu będzie niższa od wartości jego zobowiązań;
- c) podmiot jest niezdolny lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot [ten] w najbliższej przyszłości będzie niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności;
- d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe [...].

5. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja podmiotu w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

6. Jeśli spełnione są warunki określone w ust. 1, [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) obejmuje podmiot restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;
- b) określa zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o któr[ych] mowa w art. 22 ust. 2, w szczególności wszelkie wyłączenia z zastosowania umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 ust. 5 i 14;
- c) określa wykorzystanie funduszu w celu wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 76 oraz decyzją Komisji podjętą zgodnie z art. 19.

7. Bezzwłocznie po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [SRB] przekazuje go Komisji.

W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja zatwierdza ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo sprzeciwia się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych w przypadkach nieobjętych akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W terminie 12 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja może zaproponować Radzie:

- a) aby sprzeciwiła się programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z takiego powodu, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez [SRB] nie spełnia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c);
- b) aby zatwierdziła istotną zmianę kwoty funduszu przewidzianej w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionym przez [SRB] lub by sprzeciwiła się takiej zmianie.

Do celów akapitu trzeciego Rada stanowi zwykłą większością głosów.

Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wejść w życie tylko wówczas, gdy Rada lub Komisja nie wyraziły sprzeciwu w terminie 24 godzin od przekazania programu przez [SRB].

[...]

9. [SRB] zapewnia podjęcie koniecznych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu realizacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest skierowany do odpowiednich krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zawiera instrukcje dla tych organów, które podejmują wszystkie konieczne środki w celu zrealizowania go zgodnie z art. 29, poprzez wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku istnienia pomocy publicznej lub pomocy z funduszu [SRB] działa zgodnie z decyzją w sprawie tej pomocy podjętą przez Komisję.

[...]”.

5 Artykuł 86 rozporządzenia nr 806/2014, zatytułowany „Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości”, przewiduje, co następuje:

„1. Od decyzji podjętej przez komisję odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do komisji odwoławczej – przez [SRB] może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, a także dowolna osoba fizyczna lub prawna mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez [SRB] do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy [SRB] jest zobowiązana do działania, ale zaniechała wydania decyzji, przed Trybunałem Sprawiedliwości może zostać wszczęte postępowanie o zaniechanie działania zgodnie z art. 265 TFUE.

4. [SRB] podejmuje niezbędne środki w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości”.

Okoliczności powstania sporu

6 ABLV Bank – wnosząca odwołanie w sprawie C-551/19 P – jest instytucją kredytową z siedzibą na Łotwie i spółką dominującą grupy ABLV. ABLV Bank Luxembourg to instytucja kredytowa z siedzibą w Luksemburgu, która jest jedną ze spółek zależnych grupy ABLV i której jedynym akcjonariuszem jest ABLV Bank.

7 Ernest Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding i Cassandra Holding Company – wnoszący odwołanie w sprawie C-552/19 P – są bezpośrednimi i pośrednimi akcjonariuszami ABLV Bank.

8 ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg były uznawane za podmioty istotne w rozumieniu art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013 i podlegały z tego tytułu nadzorowi EBC w ramach SSM.

9 W dniu 13 lutego 2018 r. United States Department of the Treasury (departament skarbu Stanów Zjednoczonych Ameryki), za pośrednictwem Financial Crimes Enforcement Network, wyraził zamiar zastosowania specjalnych środków w celu uniemożliwienia grupie ABLV dostępu do systemu finansowego w dolarach amerykańskich (USD).

10 W dniu 18 lutego 2018 r. EBC zwrócił się do Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisji ds. rynków finansowych i kapitałowych, Łotwa) (zwanej dalej „KRFK”), będącej na Łotwie krajowym organem do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o zawieszenie płatności zobowiązań finansowych ABLV Bank. EBC wezwał Commission de surveillance du secteur financier (komisję ds. nadzoru nad sektorem finansowym, Luksemburg), będącą krajowym organem do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w Luksemburgu, do zastosowania podobnych środków wobec ABLV Bank Luxembourg.

11 W dniu 22 lutego 2018 r. EBC przekazał SRB swój projekt oceny dotyczącej sytuacji znajdowania się ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg na progu upadłości lub ich zagrożenia upadłością w celu skonsultowania się z SRB w tej kwestii zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014.

12 W dniu 23 lutego 2018 r. EBC stwierdził, że ABLV Bank oraz ABLV Bank Luxembourg znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. Oceny EBC dotyczące ABLV Bank oraz ABLV Bank Luxembourg zostały przekazane SRB tego samego dnia. Stanowią one sporne akty.

- 13 Tego samego dnia, w drodze dwóch decyzji dotyczących, odpowiednio, ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg, SRB uznała, że pomimo ocen EBC odnoszących się do sytuacji znajdowania się tych instytucji kredytowych na progu upadłości lub ich zagrożenia upadłością nie należy przyjmować wobec nich programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ze względu na to, iż – zważywszy na ich szczególne cechy, a także ich sytuację finansową i ekonomiczną – podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest konieczne w interesie publicznym w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 18 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 14 Tego samego dnia, tj. 23 lutego 2018 r., owe decyzje SRB zostały doręczone ich adresatom, a mianowicie KRFK i Commission de surveillance du secteur financier (komisji ds. nadzoru nad sektorem finansowym).
- 15 W dniu 26 lutego 2018 r. akcjonariusze ABLV Bank wszczęli postępowanie pozwalające temu ostatniemu na przeprowadzenie swej likwidacji i wystąpili do KRFK z wnioskiem o zatwierdzenie planu jego dobrowolnej likwidacji.
- 16 W dniu 11 lipca 2018 r. EBC – w następstwie wystąpienia przez KRFK z wnioskiem w tej sprawie – przyjął decyzję o cofnięciu zezwolenia udzielonego ABLV Bank.

Skargi do Sądu i zaskarżone postanowienia

- 17 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 3 maja 2018 r. wnosząca odwołanie w sprawie C-551/19 P z jednej strony oraz wnoszący odwołanie w sprawie C-552/19 P z drugiej strony wnieśli skargi o stwierdzenie nieważności spornych aktów. Owe dwie skargi zarejestrowano pod numerami T-281/18 i T-283/18.
- 18 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu również w dniu 3 maja 2018 r. wnosząca odwołanie w sprawie C-551/19 P z jednej strony oraz wnoszący odwołanie w sprawie C-552/19 P z drugiej strony wnieśli ponadto skargi o stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 23 lutego 2018 r., o których mowa w pkt 13 niniejszego wyroku. Owe dwie skargi zarejestrowano pod numerami T-280/18 i T-282/18; postępowania w przedmiocie tych skarg toczą się obecnie przed Sądem.
- 19 Na poparcie swoich skarg, o których mowa w pkt 17 niniejszego wyroku, wnoszący odwołania podnieśli dziesięć identycznych zarzutów, z których pierwszy dotyczył błędnej oceny kryterium znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością, drugi – naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i innych praw powiązanych, trzeci – naruszenia obowiązku uzasadnienia, czwarty – braku pełnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych aspektów sprawy, piąty – naruszenia zasady proporcjonalności, szósty – naruszenia zasady równego traktowania, siódmy – naruszenia prawa własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej, ósmy – naruszenia zasady nemo auditur, dziewiąty – nadużycia władzy, a dziesiąty – naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 20 Odrębnym pismem EBC podniósł złożony z dwóch części zarzut niedopuszczalności przeciwko każdej ze skarg.
- 21 W pierwszej kolejności EBC podniósł, że sporne akty były jedynie środkami przygotowawczymi i że zawarta w nich ocena okoliczności faktycznych była pozbawiona wszelkiej mocy wiążącej. Dodał on, że rozporządzenie nr 806/2014 nie przewiduje możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością. EBC przypomniał wreszcie, że wnoszący odwołania wnieśli skargi o stwierdzenie nieważności decyzji SRB, w związku z czym powołanie się na naruszenia prawa, jakimi miały być obarczone sporne akty, mogło nastąpić w ramach tych skarg, co gwarantowało wnoszącym odwołania wystarczającą ochronę sądową.

- 22 W drugiej kolejności EBC podniósł, że sporne akty nie dotyczyły wnoszących odwołania bezpośrednio.
- 23 W zaskarżonych postanowieniach Sąd uwzględnił ów zarzut niedopuszczalności i w związku z tym odrzucił obie skargi jako niedopuszczalne.
- 24 W tym względzie, przypomniawszy, że przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności mogą być jedynie te akty, które wywołują wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na interes strony skarżącej poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej, oraz że w wypadku aktów, których przygotowanie następuje na kilku etapach postępowania wewnętrznego, aktami zaskarżalnymi są co do zasady jedynie te akty, które określają w sposób definitywny stanowisko instytucji na koniec tego postępowania, z wyłączeniem aktów tymczasowych służących przygotowaniu wydania decyzji końcowej, Sąd uznał, że sporne akty są środkami przygotowawczymi w postępowaniu mającym na celu umożliwienie SRB wydania decyzji – pozytywnej lub negatywnej – w przedmiocie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odnośnych instytucji bankowych oraz że w związku z tym akty te nie mogą stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności.

Żądania stron

- 25 Wnosząca odwołanie w sprawie C-551/19 P wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
  - stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
  - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, aby orzekł w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
  - obciążenie EBC kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.
- 26 Wnoszący odwołanie w sprawie C-552/19 P wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
  - stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
  - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, aby orzekł w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
  - obciążenie EBC kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.
- 27 EBC wnosi do Trybunału o oddalenie odwołań w całości jako oczywiście bezzasadnych lub, tytułem żądania ewentualnego, o ich odrzucenie w zakresie, w jakim są niedopuszczalne, oraz ich oddalenie w zakresie, w jakim są bezzasadne, a także o obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.
- 28 Komisja, występująca w charakterze interwenienta popierającego żądania EBC, wnosi o oddalenie odwołań jako bezzasadnych oraz o zastąpienie przez Trybunał rozumowania przedstawionego w pkt 34 zaskarżonych postanowień „poprzez wyjaśnienie rozstrzygającego charakteru dokonywanej przez EBC oceny sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością, która to ocena wiąże SRB i Komisję, jeżeli po dokonaniu przez SRB, Komisję i, w stosownym wypadku, Radę oceny pozostałych warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ostatecznie podjęte zostanie działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.

- 29 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 24 września 2019 r. sprawy C-551/19 P i C-552/19 P zostały połączone do celów przeprowadzenia pisemnego i ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.

W przedmiocie odwołań

- 30 Wnosząca odwołanie w sprawie C-551/19 P podnosi na jego poparcie dwa zarzuty, które są identyczne z dwoma zarzutami podniesionymi przez wnoszących odwołanie w sprawie C-552/19 P na poparcie ich własnego odwołania.
- 31 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołania podnoszą, że Sąd naruszył prawo i uchybił art. 263 TFUE, ponieważ nie oparł zaskarżonych postanowień na decyzjach rzeczywiście wydanych przez EBC, podczas gdy powinien on był zbadać dopuszczalność skarg w świetle charakteru oceny dokonanej przez EBC w niniejszej sprawie. W zarzucie drugim twierdzą oni, że postanowienia te opierają się ponadto na błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.
- 32 Na wstępie i przed przystąpieniem do szczegółowej analizy każdego z tych zarzutów należy zauważyć, że EBC podnosi, iż odwołania są w całości oczywiście bezzasadne ze względu na bezskuteczność wspomnianych zarzutów. Otóż zdaniem EBC Sąd w zaskarżonych postanowieniach jedynie tytułem uzupełnienia stwierdził, że zawarte w spornych aktach oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, mają charakter niewiążący. W tym kontekście EBC przedstawia cztery argumenty. Po pierwsze, ze względu na to, że Sąd stwierdził, iż sporne akty są środkami przygotowawczymi, a wnoszący odwołania nie zakwestionowali tej oceny, niewiążący dla SRB charakter dokonywanych przez EBC ocen tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jest pozbawiony znaczenia w odniesieniu do stosowania art. 263 TFUE. Po drugie, wnoszący odwołania nie kwestionują oceny Sądu, zgodnie z którą sporne akty nie zmieniły ich statusu prawnego. Po trzecie, kwestia, czy dokonywane przez EBC oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, są dla SRB wiążące, czy też nie, jest w niniejszej sprawie kwestią teoretyczną, niemającą wpływu na istotę sporu. Po czwarte, Sąd odrzucił skargi jako niedopuszczalne, biorąc również pod uwagę – zgodnie z art. 263 TFUE – skargi, które wnoszący odwołania wnieśli w sprawach T-280/18 i T-282/18, zaś ci ostatni nie kwestionują tej oceny Sądu.
- 33 W niniejszej sprawie wystarczy zauważyć, że z uwagi na to, iż Sąd doszedł w pkt 49 zaskarżonych postanowień do wniosku, że sporne akty są aktami przygotowawczymi, które nie zmieniają sytuacji prawnej wnoszących odwołania, ponieważ stanowią dokonaną przez EBC ocenę okoliczności faktycznych co do kwestii znajdowania się ABLV Bank i jego spółki zależnej na progu upadłości lub ich zagrożenia upadłością, która to ocena nie jest w żaden sposób wiążąca, lecz stanowi w niniejszym wypadku podstawę wydania przez SRB decyzji stwierdzających, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie są konieczne w interesie publicznym, ustalenie, że dokonane przez EBC oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, nie wiążą SRB niewątpliwie leży u podstaw wspomnianych postanowień, wbrew temu, co twierdzi EBC.
- 34 Wynika stąd, że odwołania nie mogą zostać oddalone jako oczywiście bezzasadne na tej podstawie, że zarzuty wnoszących odwołania są bezskuteczne; w związku z tym zarzuty te należy kolejno zbadać.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 35 W ramach zarzutu pierwszego, o którym mowa w pkt 31 niniejszego wyroku, wnoszący odwołania podnoszą, że Sąd nie odróżnił kwestii tego, czy EBC jest uprawniony do dokonania wiążącej oceny, od kwestii tego, czy w niniejszej sprawie ocena dokonana przez EBC w spornych aktach miała na celu wywołanie wiążącego skutku. Uważają oni w istocie, że w zaskarżonych postanowieniach Sąd odrzucił

skargi jako niedopuszczalne nie ze względu na charakter spornych aktów przyjętych przez EBC, lecz ze względu na charakter aktów, które zgodnie z wykładnią art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 uznana przez Sąd za prawidłową EBC powinien był przyjąć. Otóż zgodnie z wykładnią tego ostatniego przepisu dokonana przez wnoszących odwołania w wypadku gdy organ przyjmuje akt o charakterze wiążącym, ponieważ uważa, że ten wiążący charakter jest zgodny z przepisami, wówczas skarga o stwierdzenie nieważności tego aktu jest dopuszczalna, a rozstrzygnięcie kwestii tego, czy przyjęcie takiego aktu jest zgodne z prawem, wchodzi w zakres oceny meritum takiej skargi, a nie w zakres oceny jej dopuszczalności.

- 36 W celu wykazania, że EBC, wydając sporne akty, w rzeczywistości przyjął w niniejszej sprawie – niezależnie od prawidłowej wykładni art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 – akty o charakterze wiążącym, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, wnoszący odwołania powołują się na różne elementy, takie jak okoliczność, że EBC nie ograniczył się do przekazania informacji faktycznych, by umożliwić późniejsze przygotowanie decyzji przez SRB, okoliczność, że EBC sam wskazał – zarówno w spornych aktach, jak i w towarzyszącym im publicznym komunikacie – że dokonał oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, okoliczność, że przeprowadzona przez EBC ocena została przekazana zainteresowanym instytucjom bankowym, czy wreszcie dokonana przez Sąd analiza wydanego w dniu 9 marca 2018 r. przez tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sąd okręgowy w Luksemburgu, Luksemburg) wyroku, o którym mowa w zaskarżonych postanowieniach.
- 37 EBC podważa argumentację wnoszących odwołania, podnosząc tytułem głównym, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, ponieważ nie sprecyzowano w nim kwestionowanych elementów zaskarżonych postanowień, a tytułem ewentualnym – że jest on bezzasadny. W odniesieniu do tej ostatniej kwestii EBC jest popierany przez Komisję, która podnosi, że ocena sytuacji znajdowania się podmiotu na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością jest środkiem przygotowawczym.

Ocena Trybunału

- 38 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu pierwszego, należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi EBC, naruszenie prawa, na które powołują się wnoszący odwołania, można jednoznacznie zidentyfikować w świetle poszczególnych argumentów przedstawionych na poparcie tego zarzutu, które streszczono w pkt 35 i 36 niniejszego wyroku, w związku z czym wspomniany zarzut jest dopuszczalny.
- 39 Należy natomiast stwierdzić, że zarzuty skierowane przeciwko rozumowaniu Sądu są bezzasadne. Jak bowiem ten ostatni słusznie przypomniał, z orzecznictwa wynika, że osoba fizyczna lub prawna może na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE zaskarżyć jedynie te akty, które wywołują wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na jej interes poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 12 września 2006 r., Reynolds Tobacco i in./Komisja, C-131/03 P, EU:C:2006:541, pkt 54; a także z dnia 31 stycznia 2019 r., International Management Group/Komisja, C-183/17 P i C-184/17 P, EU:C:2019:78, pkt 51). Aktami zaskarżalnymi są zatem co do zasady te akty, które określają w sposób definitywny stanowisko instytucji na koniec postępowania administracyjnego i które zmierzają do wywołania wiążących skutków prawnych mogących wpłynąć na interes strony skarżącej, z wyłączeniem aktów tymczasowych służących przygotowaniu wydania decyzji końcowej, które nie wywołują takich skutków (wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym akty tymczasowe, które zawierają ocenę dokonaną przez instytucję i które służą przygotowaniu wydania decyzji końcowej, nie stanowią co do zasady aktów mogących być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 50; a także z dnia 15 marca 2017 r., Stichting Woonpunt i in./Komisja, C-415/15 P, EU:C:2017:216, pkt 44).

- 40 W celu ustalenia, czy sporne akty są aktami przygotowawczymi, jak orzekł Sąd w zaskarżonych postanowieniach, czy też są one aktami zaskarżalnymi w rozumieniu art. 263 TFUE, jak twierdzą wnoszący odwołania, należy skupić się na samej istocie tych aktów (zob. podobnie wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo), jak również na zamiarze ich autora, którym w niniejszym wypadku jest EBC (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaiki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 42; z dnia 26 stycznia 2010 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 52).
- 41 W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że skupienie się na istocie danego aktu wymaga dokonania oceny jego skutków na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak treść rozpatrywanego aktu, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu jego wydania oraz uprawnień instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, które go wydały (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 lutego 2014 r., Węgry/Komisja, C-31/13 P, EU:C:2014:70, pkt 55; z dnia 9 lipca 2020 r., Republika Czeska/Komisja, C-575/18 P, EU:C:2020:530, pkt 47), przy czym uprawnień tych nie należy traktować w sposób abstrakcyjny, lecz jako elementy mogące objaśnić konkretną analizę treści wspomnianego aktu, która ma charakter główny i niezbędny (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2017 r., Rumunia/Komisja, C-599/15 P, EU:C:2017:801, pkt 49, 51, 52, 55).
- 42 Ze względu na to, że wnoszący odwołania czynią z zamiaru, z jakim według nich EBC przyjmował sporne akty, jeden z głównych elementów zarzutu pierwszego, należy ponadto zauważyć, że Trybunał podkreślił, iż o ile z orzecznictwa wynika, że może być wzięte pod uwagę subiektywne kryterium dotyczące zamiaru, który doprowadził instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, które wydały zaskarżony akt, do jego przyjęcia, o tyle to subiektywne kryterium może odgrywać jedynie dodatkową rolę w stosunku do obiektywnych kryteriów wspomnianych w poprzednim punkcie, a zatem nie można przywiązywać do niego większej wagi niż do kryteriów obiektywnych, a ponadto owo subiektywne kryterium nie może podważać wynikającej z nich oceny skutków zaskarżonego aktu (wyrok z dnia 21 stycznia 2021 r., Niemcy/Esso Raffinage, C-471/18 P, EU:C:2021:48, pkt 65).
- 43 Otóż Sąd w sposób oczywisty zastosował się do tego orzecznictwa, dokonując w pkt 33–36 zaskarżonych postanowień szczegółowego badania istoty spornych aktów, w ramach którego uwzględnił w szczególności – jako elementy mogące objaśnić konkretną analizę treści owych aktów – uprawnienia EBC przysługujące mu w wypadku dokonywania na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, w porównaniu z uprawnieniami, jakie artykuł ten powierza SRB w sytuacji przekazania jej takiej oceny. Ponadto w pkt 47 tych postanowień Sąd uznał, że zamiar, z jakim EBC przyjął sporne akty, nie podważa ich charakteru aktów przygotowawczych. Ta metoda analizy jest zgodna z orzecznictwem przypomnianym w poprzednim punkcie, stosownie do którego zamiar autora aktu będącego przedmiotem skargi ma jedynie dodatkowe znaczenie przy ustalaniu, czy akt ten jest aktem zaskarżalnym, czy też nie.
- 44 W związku z tym wnoszący odwołania niesłusznie zarzucają Sądowi, że oparł się in abstracto na niewiążącym akcie, jaki zgodnie z jego wykładnią art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 EBC powinien był przyjąć, a nie na środkach rzeczywiście przez EBC przyjętych.
- 45 Wnoszący odwołania próbują podważyć ocenę Sądu, o której mowa w pkt 43 niniejszego wyroku, powołując się na domniemanie, zgodnie z którym każda dokonywana przez organ ocena wywołuje wiążący skutek, chyba że organ ten wyraźnie wskaże, że ocena ta nie ma takiego charakteru. Wyjaśniają oni, że EBC sam wskazał – zarówno w spornych aktach, jak i w towarzyszącym im publicznym komunikacie – że dokonał oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. Wnoszący odwołania powołują się również na kilka innych okoliczności, takich jak ocena proporcjonalności przeprowadzona przez EBC, który miał wychodzić z założenia, że decyzja, w drodze której taka ocena jest dokonywana, wywoła wiążące skutki prawne, publiczne zakomunikowanie spornych aktów oraz

ich przekazanie odnośnym instytucjom kredytowym czy wreszcie publiczne oświadczenie, że likwidacja tych instytucji kredytowych jest nieunikniona. Podobnie wnoszący odwołania twierdzą, że Sąd dokonał niewłaściwej wykładni określenia „wiązący” w ramach przeprowadzonej przez niego analizy wyroku tribunal d’arrondissement de Luxembourg (sądu okręgowego w Luksemburgu) z dnia 9 marca 2018 r., gdyż w rzeczywistości określenie to oznacza – w kontekście art. 18 wspomnianego rozporządzenia – że dokonana przez EBC ocena tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, wiąże SRB w ten sposób, że ta ostatnia nie może podjąć działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli EBC uznał, że dana instytucja bankowa nie znajduje się na progu upadłości ani nie jest zagrożona upadłością, i, odwrotnie, ma ona obowiązek podjęcia takiego działania, jeżeli EBC stwierdził, że instytucja ta znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością.

- 46 Tymczasem domniemanie, którego uznania oczekują wnoszący odwołania, byłoby sprzeczne z wymogiem polegającym na tym, że ewentualny wiążący charakter danego aktu należy ustalić w świetle jego istoty oraz zamiaru jego autora, co byłoby zgodne z orzecznictwem przypomnianym w pkt 40–42 niniejszego wyroku. Ponadto domniemanie to w znacznej mierze ograniczałoby zakres art. 263 TFUE, ponieważ jego stosowanie powodowałoby, że sąd Unii wychodziłby z założenia, iż wszystkie akty instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii mają charakter decyzyjny, chyba że owe instytucje, organy lub jednostki organizacyjne wyraźnie wskazały, że dany akt nie ma takiego charakteru. Co więcej, takie domniemanie, na gruncie którego owe instytucje, organy lub jednostki organizacyjne same odpowiadałyby za wskazanie, czy ich akty mają charakter decyzyjny, czy też nie, a w braku odmiennego wskazania akty te byłyby wiążące i tym samym stanowiłyby decyzje, byłoby sprzeczne z orzecznictwem przywołanym w pkt 39 niniejszego wyroku, stosownie do którego nie ma znaczenia okoliczność, czy instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii nazwały dany akt „decyzją”, czy też nie (zob. podobnie wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 47 Ponadto o ile prawdą jest, że każdy akt decyzyjny instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii musi być zgodny z zasadami ogólnymi prawa Unii, do których należy zasada proporcjonalności (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Nijemeisland, C-170/08, EU:C:2009:369, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo), i że w związku z tym wiele prawnie wiążących aktów zawiera analizę proporcjonalności, o tyle obecność takiej analizy nie może, a contrario, zostać uznana za element świadczący o wiążącym charakterze danego aktu. Dany organ jak najbardziej może bowiem przeprowadzić analizę proporcjonalności określonego środka w toku postępowania administracyjnego obejmującego kilka etapów, co bynajmniej nie oznacza, że istota aktu, który ma być aktem tymczasowym, ulega w związku z tym zmianie.
- 48 Należy również oddalić argument wnoszących odwołania dotyczący publicznego zakomunikowania spornych aktów oraz ich przekazania zainteresowanym instytucjom kredytowym. Z pkt 45 zaskarżonych postanowień wynika bowiem, że Sąd stwierdził, iż owe akty „nie były przedmiotem publikacji, lecz EBC opublikował dwa komunikaty, które w żaden sposób nie stanowią [spornych] aktów”. Otóż takie stwierdzenie wchodzi w zakres dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych, która – z wyjątkiem przypadku ich przeinaczenia, którego to zarzutu wnoszący odwołania nie podnoszą – nie podlega kontroli w ramach odwołania (zob. podobnie postanowienie z dnia 5 lutego 2015 r., Grecja/Komisja, C-296/14 P, niepublikowane, EU:C:2015:72, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo). Co więcej, należy stwierdzić, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 63 opinii, że opublikowanie przez EBC komunikatów prasowych dotyczących oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, nie oznacza, że EBC zamierzał nadać tej ocenie charakter wiążący lub że ocena ta per se posiada taki charakter.
- 49 Jeżeli chodzi o argument dotyczący tego, że publiczne oświadczenie przez EBC, iż likwidacja odnośnych instytucji kredytowych jest nieunikniona, miałoby potwierdzać wiążący charakter spornych aktów, należy zauważyć, że argument ten nie opiera się ani na istocie tych aktów, ani na zamiarze ich autora. Ponadto owa likwidacja – zgodnie z prawem łotewskim w odniesieniu do ABLV Bank – nie była

skutkiem wspomnianych aktów, lecz decyzji podjętej przez akcjonariuszy tej spółki w następstwie decyzji SRB, zgodnie z którą zastosowanie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg nie było konieczne w interesie publicznym stosownie do rozporządzenia nr 806/2014.

- 50 Wreszcie należy oddalić argument, zgodnie z którym Sąd oparł się – jak miałyby to wynikać w szczególności z pkt 48 zaskarżonych postanowień – na niewłaściwej wykładni określenia „wiązący” w kontekście art. 18 rozporządzenia nr 806/2014. We wspomnianym punkcie Sąd ograniczył się bowiem do powtórzenia fragmentu uzasadnienia wyroku tribunal d’arrondissement de Luxembourg (sądu okręgowego w Luksemburgu) z dnia 9 marca 2018 r., w którym wyraźnie stwierdzono, że „strony zgadzają się z tym, że ocena i ustalenia faktyczne EBC i [SRB] w ramach [rzeczonego] rozporządzenia nie wiążą sądu rozpoznającego niniejsze powództwo”, aby wskazać, że zdaniem samych wnoszących odwołania oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, są jedynie zwykłymi ocenami stanu faktycznego, niewywołującymi skutków prawnych.
- 51 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 52 W zarzucie drugim wnoszący odwołania podnoszą, że zaskarżone postanowienia opierają się na błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. Ów zarzut drugi składa się zasadniczo z dwóch grup argumentów dotyczących z jednej strony wykładni sensu stricto wspomnianego art. 18, która doprowadziła Sąd do wniosku, że sporne akty nie są aktami zaskarżalnymi w rozumieniu art. 263 TFUE, a z drugiej strony błędu, jaki miał popełnić Sąd, stwierdzając, że owe akty nie zmieniły sytuacji ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg.
- 53 EBC, popierany przez Komisję, podnosi, że zarzut drugi jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 54 Przed przystąpieniem do analizy obu grup argumentów przedstawionych przez wnoszących odwołania w ramach zarzutu drugiego należy poczynić pewne uwagi wstępne.

– Uwagi wstępne

- 55 W pierwszej kolejności należy podkreślić, że u podstaw rozporządzenia nr 806/2014 leży wola zapobieżenia przez prawodawcę Unii wystąpieniu kryzysów takich jak tzw. kryzys subprime, do którego doszło w 2008 r. To dlatego celem owego rozporządzenia, zgodnie z jego motywem 8, jest wprowadzenie skuteczniejszych mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które muszą być zasadniczym instrumentem służącym uniknięciu szkód, jakie w przeszłości wynikały z upadłości banków. Otóż taki cel zakłada szybkie podejmowanie decyzji, na co wskazują krótkie terminy przewidziane w art. 18 wspomnianego rozporządzenia, tak aby stabilność finansowa nie była zagrożona. Celu tego nie można więc pominąć przy wykładni tego ostatniego przepisu w zakresie ustalania, czy dokonana przez EBC ocena tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, stanowi w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji akt zaskarżalny, ponieważ uznanie decyzyjnego charakteru takiej oceny mogłoby mieć istotny wpływ na szybkość tej procedury.

- 56 W drugiej kolejności należy zauważyć, że art. 86 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, iż państwa członkowskie i instytucje Unii, podobnie jak każda osoba fizyczna lub prawna, mogą – zgodnie z art. 263 TFUE – wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na decyzje SRB – którą wymieniono, w przeciwieństwie do jakiegokolwiek innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii. W przepisie tym nie poczyniono więc żadnej wzmianki o EBC, a w szczególności o ocenach tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, których EBC może dokonywać, co wydaje się potwierdzać, że prawodawca Unii nie zamierzał przyznać EBC kompetencji decyzyjnych w tej dziedzinie. Ponadto przyjęcie przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 18 ust. 6 tego rozporządzenia lub decyzja o nieprzyjęciu takiego programu mogą być przedmiotem skargi do sądów Unii, w ramach której dokonana przez EBC ocena tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, może być poddana kontroli sądowej.
- 57 Obie grupy argumentów przedstawionych przez wnoszących odwołania należy zbadać w świetle powyższych rozważań.
- *W przedmiocie pierwszej grupy argumentów, związanych z wykładnią art. 18 rozporządzenia nr 806/2014*
- 58 Wnoszący odwołania uważają w istocie, iż Sąd przy dokonywaniu wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 nie uwzględnił akapitu drugiego tego przepisu, w związku z czym błędnie uznał, że przepis ten przewiduje zwykle, niewiążące przekazanie informacji faktycznych SRB przez EBC oraz że jedynie SRB jest właściwa do ustalenia, czy trzy warunki, o których mowa w akapicie pierwszym wspomnianego przepisu, są spełnione. Wnoszący odwołania dodają, że znajdowanie się podmiotu na progu upadłości lub jego zagrożenie upadłością zakładają – w świetle zawartej w art. 18 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia definicji tego pojęcia – przeprowadzenie analizy prawnej i sformułowanie prawnych wniosków.
- 59 Wnoszący odwołania zarzucają również Sądowi, że w pkt 46 zaskarżonych postanowień nie przywiązał on wystarczającej wagi do „funkcjonalnej równoważności” między oceną tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, a cofnięciem zezwolenia udzielonego temu podmiotowi. Ich zdaniem Sąd, odmawiając przyznania, że ocena tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, której dokonanie należy do organu nadzoru, ma charakter wiążący, podważył spójność systemu nadzoru bankowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 należy interpretować w ten sposób, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest związany dokonaną przez organ nadzoru oceną tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.
- 60 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że zgodnie z art. 18 ust. 1 i 6 rozporządzenia nr 806/2014 to SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który stosownie do art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia musi następnie zostać zatwierdzony przez Komisję lub, w stosownym wypadku, Radę, a zatem taki program może wejść w życie jedynie w braku sprzeciwu ze strony tych instytucji. Ponadto zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c) wspomnianego rozporządzenia program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zostać przyjęty jedynie wtedy, gdy spełnione są łącznie trzy warunki, a mianowicie podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych, a działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym w rozumieniu art. 18 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 61 Należy zatem na wstępie podkreślić, podobnie jak EBC i Komisja, że skoro przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest uzależnione od łącznego spełnienia trzech warunków wymienionych w poprzednim punkcie, a dokonana przez EBC ocena tego, czy podmiot znajduje się na

progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, dotyczy jedynie pierwszego z tych warunków, to ocena ta nie może przesądzać o wyniku procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który zależy również od dwóch pozostałych warunków.

- 62 W tym względzie, co się tyczy pierwszego warunku, art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przyznaje EBC rolę pierwszorzędą, choć nie jest to rola wyłączna, ponieważ to zasadniczo do EBC należy dokonanie oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością. O ile SRB również może dokonać takiej oceny, o tyle może to uczynić dopiero po poinformowaniu EBC o tym zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania owej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC przyznano zatem pierwszorzędą kompetencję do dokonania takiej oceny, opartej, jak podkreśla Komisja, na ekspertyzie, jaką EBC dysponuje jako organ nadzoru, ponieważ mając w tym charakterze dostęp do wszystkich informacji ostrożnościowych dotyczących danego podmiotu, jest on w najlepszej pozycji do dokonania oceny – w świetle definicji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością zawartej w art. 18 ust. 4 tego rozporządzenia, który odnosi się w szczególności do czynników związanych z sytuacją ostrożnościową, takich jak warunki zezwolenia, wysokość aktywów w stosunku do wysokości pasywów czy zadłużenie obecne lub przyszłe – czy warunek ten jest spełniony.
- 63 Wykładnię tę potwierdza nałożony na EBC na podstawie art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 obowiązek bezzwłocznego przekazania SRB – w wypadku gdy ta ostatnia zamierza samodzielnie dokonać oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością – wszelkich istotnych informacji, jakich SRB zażąda. Co się natomiast tyczy dwóch pozostałych warunków przewidzianych w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia, SRB posiada wyłączną kompetencję do zajęcia stanowiska w kwestii tego, czy są one spełnione.
- 64 Ponadto motyw 26 rozporządzenia nr 806/2014 potwierdza zarazem kompetencję dzieloną między EBC, będącym organem nadzoru w ramach SRM, a SRB, będącą organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie dokonania oceny, czy dana instytucja kredytowa znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz wyłączną kompetencję SRB do dokonania oceny, czy spełnione są pozostałe warunki przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 65 Rola EBC ogranicza się zatem do dokonania oceny pierwszego z warunków przewidzianych w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 oraz do przekazania tej oceny SRB lub – w wypadku gdy SRB wyraziła zamiar samodzielnego dokonania takiej oceny – do udzielenia jej wsparcia przy realizacji tego zadania.
- 66 W związku z tym w niniejszej sprawie dokonana przez EBC ocena tego, czy ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, nie wywołała jako taka wiążącego skutku prawnego mogącego wpłynąć na interes wnoszących odwołania poprzez istotną zmianę ich sytuacji prawnej, ponieważ jedynie przyjęcie, a następnie wejście w życie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wdrożenie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 22 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 mogą zmienić tę sytuację. Procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zatem uznać za złożone postępowanie administracyjne obejmujące udział kilku organów, którego jedynie ostateczny wynik, będący rezultatem wykonania przez SRB jej kompetencji, może być przedmiotem kontroli sądowej, o której mowa w art. 86 ust. 2 tego rozporządzenia.
- 67 Wbrew temu, co twierdzą wnoszący odwołania, dokonana przez EBC ocena warunku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, nie jest aktem wiążącym, a w szczególności nie powoduje, że SRB znajduje się w odniesieniu do tej oceny w sytuacji ograniczonej swobody. EBC albo uznaje bowiem w swojej ocenie, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, co skutkuje wszczęciem procedury przewidzianej w art. 18 tego rozporządzenia, albo stwierdza, że tak nie jest, a tym samym procedura nie zostaje wszczęta. Treść

tego przepisu w żaden sposób nie wskazuje na to, by SRB była w którymś z tych dwóch wypadków pozbawiona uprawnień dyskrecjonalnych w odniesieniu do sytuacji znajdowania się danego podmiotu na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.

- 68 W pierwszym z wypadków wymienionych w poprzednim punkcie, w świetle oceny przekazanej przez EBC i dokumentacji, na której tę ocenę oparto, nie jest bowiem wykluczone, że SRB nie podzieli analizy EBC lub nie podzieli jej w całości bądź wykryje w niej nieprawidłowość, którą będzie musiała wówczas usunąć, aby uniknąć ewentualnego ukarania jej w późniejszym czasie przez sąd Unii w ramach skargi o stwierdzenie nieważności, o której mowa w art. 86 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014. Należy w tym względzie położyć nacisk na okoliczność, że – jak przypomniano w pkt 62 niniejszego wyroku – SRB jest właściwa do dokonania oceny pierwszego z warunków, o których mowa w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia, jeżeli postanowi jej dokonać, oraz że może ona w tym celu wykorzystać dokumenty udostępnione jej przez EBC.
- 69 Prawdą jest, że w praktyce ekspertyza, jaką dysponuje EBC, i jego znajomość informacji ostrożnościowych dotyczących danego podmiotu powodują, że w większości wypadków SRB prawdopodobnie podzieli ocenę dokonaną przez EBC. Jednakże, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 111 opinii, o ile „ocenie EBC może przysługiwać auctoritas w klasycznym znaczeniu tego pojęcia i [...] SRB nie mogłaby pominąć ani odrzucić treści owej oceny w sposób bezkrytyczny”, o tyle „[n]ie oznacza to [...], że rzeczona ocena posiada ponadto potestas nierozłącznie związaną z decyzjami prawnymi podejmowanymi w stosunkach między instytucjami, w sytuacji gdy jedna z nich nie może odstąpić co do istoty od tego, co druga z nich uzgodniła lub rozstrzygnęła”.
- 70 W drugim z wypadków wymienionych w pkt 67 niniejszego wyroku SRB również nie jest prawnie związana oceną dokonaną przez EBC. Prawdą jest, że jeżeli EBC dojdzie do wniosku, iż dany podmiot nie znajduje się na progu upadłości ani nie jest zagrożony upadłością, SRB nie jest przekazywana żadna ocena, w związku z czym procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostaje wszczęta, ponieważ art. 18 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 806/2014 stanowi, że EBC musi przekazać swoją ocenę Komisji i SRB jedynie wówczas, gdy uzna, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.
- 71 Dokonana przez EBC ocena warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 nie wywołuje zatem wiążącego skutku wobec SRB, tym bardziej że do SRB należy, po otrzymaniu tej oceny, dokonanie w ramach badania warunku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) tego rozporządzenia, samodzielnej oceny, czy istnieją racjonalne podstawy, by oczekiwać, że inne środki zapobiegłyby upadłości danego podmiotu w rozsądnych ramach czasowych.
- 72 Po drugie, co się tyczy argumentów wnoszących odwołania opartych na rozróżnieniu pomiędzy nadzorem nad instytucjami kredytowymi a ich restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, należy zauważyć, podobnie jak EBC, że ten ostatni – jako organ nadzoru w stosunku do istotnych podmiotów i grup, o których mowa w art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013, takich jak, w niniejszym wypadku, ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg – jest co do zasady w najlepszej pozycji do dokonania oceny sytuacji znajdowania się podmiotu na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. Niemniej jednak, jak przypomniano w pkt 62, 68 i 70 niniejszego wyroku, art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 nie przyznaje EBC wyłącznej kompetencji do dokonania takiej oceny, ponieważ SRB również może jej dokonać po poinformowaniu EBC o tym zamiarze, jeżeli EBC nie dokona owej oceny w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania tej informacji.
- 73 Ponadto udział EBC w procedurze przewidzianej w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 opiera się nie tyle na rozdziale funkcji nadzorczych i funkcji związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ile na szczególnej ekspertyzie, jaką instytucja ta dysponuje jako organ nadzoru. W związku z tym mimo że przepisy bankowe wprowadzają rozróżnienia pomiędzy nadzorem nad instytucjami kredytowymi a ich restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i wprowadzają w tym

względzie rozdział funkcji między EBC a SRB, dychotomia ta nie ma wpływu na charakter dokonywanej przez EBC oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, która to ocena pozostaje aktem przygotowawczym.

74 Jeżeli chodzi o argument oparty na istnieniu funkcjonalnej równoważności pomiędzy oceną tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, a cofnięciem zezwolenia udzielonego temu podmiotowi, należy przypomnieć, że w pkt 46 zaskarżonych postanowień Sąd w odpowiedzi na ten argument podkreślił, że o ile taka ocena może opierać się na ustaleniu faktu, iż warunki utrzymania zezwolenia nie są już spełnione na podstawie art. 18 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, o tyle te dwa akty nie są równoważne.

75 W tym względzie o ile prawdą jest, iż zgodnie z art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 uznaje się, że podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli zachodzi w stosunku do niego co najmniej jedna ze wskazanych w tym przepisie okoliczności, o tyle ocena tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, formalnie nie wymaga decyzji w przedmiocie tego, czy udzielone temu podmiotowi zezwolenie powinno zostać cofnięte. Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzą wnoszący odwołania, przedstawiony w poprzednim punkcie argument w żaden sposób nie oznacza, że dokonanie oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, należy wyłącznie i w sposób konieczny do EBC jako organu nadzoru, w związku z czym oceny tej dokonać może również SRB jako organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

– *W przedmiocie drugiej grupy argumentów wnoszących odwołania, związanych ze zmianą sytuacji prawnej ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg*

76 Wnoszący odwołania przedstawiają w tym względzie trzy argumenty.

77 Po pierwsze, wnoszący odwołania podnoszą, że sytuacja ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg została zmieniona przez opublikowanie przez EBC oceny tego, czy podmioty te znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Należy jednak przede wszystkim stwierdzić, że wnoszący odwołania nie przedstawili w tym względzie żadnego wyjaśnienia. W każdym wypadku, o ile nie jest wykluczone, że opublikowanie wspomnianej oceny miało wpływ na sytuację owych podmiotów, w szczególności na ich sytuację ekonomiczną, o tyle nie doprowadziło ono jednak do żadnej zmiany ich sytuacji prawnej.

78 Po drugie, jeżeli chodzi o argument wnoszących odwołania dotyczący pkt 47 zaskarżonych postanowień, wystarczy stwierdzić, że opiera się on na błędnym rozumieniu tego punktu. W celu oddalenia argumentu wnoszących odwołania opartego na rzekomej różnicy pomiędzy treścią publikacji na stronie internetowej EBC a treścią spornych aktów Sąd we wspomnianym punkcie ograniczył się bowiem do przypomnienia, że z pkt 32–36 rzeczonych postanowień wynika, iż akty te należy w świetle ich istoty uznać za środki przygotowawcze.

79 Po trzecie, wnoszący odwołania uważają, że Sąd popełnił błąd, opierając się na orzecznictwie, które nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, w których rozpatrywane akty nie mają charakteru wiążącego, a tak w niniejszym wypadku nie jest.

80 W tym względzie należy stwierdzić, że chociaż orzecznictwo, do którego odnosi się ten argument, zostało wypracowane – jak podnoszą wnoszący odwołania – na tle okoliczności odmiennych od okoliczności niniejszej sprawy, to jednak ma ono znaczenie dla ustalenia, czy sporne akty są aktami zaskarżalnymi, czy też nie. W szczególności będące podstawą wspomnianego argumentu założenie, że sporne akty mają charakter wiążący, jest błędne, jak wynika to z analizy pierwszej grupy argumentów przedstawionych w ramach niniejszego zarzutu.

– *Wnioski w przedmiocie zarzutu drugiego*

- 81 Ze względu na to, że żadna z dwóch grup argumentów przedstawionych przez wnoszących odwołania w ramach zarzutu drugiego nie została uwzględniona, zarzut ten należy oddalić.

Wnioski

- 82 Z uwagi na to, że żaden z dwóch zarzutów odwołań nie został uwzględniony, odwołania te należy oddalić w całości.
- 83 Jeżeli chodzi o żądanie Komisji, by Trybunał wyjaśnił dwa aspekty pkt 34 zaskarżonych postanowień, należy przypomnieć, że z art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 129 i 132 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mających zastosowanie do postępowania odwoławczego przed Trybunałem na podstawie art. 190 tego regulaminu, wynika jednoznacznie, że żądania interwenienta mogą mieć na celu wyłącznie poparcie, w całości lub w części, żądań jednej ze stron. Tymczasem Komisja, żądając, by Trybunał wyjaśnił pkt 34 zaskarżonych postanowień, wykracza poza żądania EBC, który ograniczył się do żądania oddalenia odwołań i obciążenia wnoszących odwołania kosztami postępowania. Żądanie podniesione przez Komisję należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

- 84 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Stosownie do art. 138 § 1 tego regulaminu postępowania, mającego zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto zgodnie z art. 140 § 1 wspomnianego regulaminu postępowania, również mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie rzeczonego art. 184 § 1, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 85 Ponieważ EBC zażądał obciążenia wnoszących odwołania kosztami postępowania, a ci ostatni przegrali sprawę, należy obciążyć ich, poza ich własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez EBC. Komisja, która wstąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania EBC, pokryje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołania zostają oddalone.**
- 2) **Żądanie Komisji Europejskiej, by Trybunał zastąpił rozumowanie przedstawione w pkt 34 postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2019 r., ABLV Bank/EBC (T-281/18, EU:T:2019:296) oraz w pkt 34 postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2019 r., Bernis i in./EBC (T-283/18, niepublikowanego, EU:T:2019:295), będących przedmiotem odwołań, zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.**
- 3) **ABLV Bank AS zostaje obciążony kosztami postępowania w sprawie C-551/19 P.**
- 4) **Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA zostają obciążeni kosztami postępowania w sprawie C-552/19 P.**
- 5) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Podpisy